

Arrest

nr. 284 522 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 30 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en M.H., een Marokkaans onderdaan met verblijfsrecht in België, legden op 3 april 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

1.2. Via een op 23 juli 2021 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in functie van haar relatie met M.H., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 februari 2022 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 22 november 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 22 november 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [N.]

[...]

nationaliteit : Marokko

+ haar minderjarig kind:

[H.L.] [...], nationaliteit Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard meteen inreisverbod van 2 jaar:

Mevr. [S.] verklaart in haar hoorrecht van 17.11.2022 dat zij reeds 3 jaar in België woont. Betrokkene zou aanvankelijk naar Spanje gekomen zijn op basis van een visum type C, dat geldig was voor een eenmalige binnenkomst in de periode van 31.07.2018 tot 29.08.2018 en een verblijf van 15 dagen. Vanuit Spanje is mevr. [S.] vervolgens doorgereisd naar België, waar zij tot op heden vert[...]oeft[t]. Dit ondanks het feit dat mevr. [S.] niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel noch een geldig visum, aangezien betrokkene reeds veel langer op het Schengengrondgebied is dan de toegestane termijn van 15 dagen.

Betrokkene heeft sindsdien eenmaal getracht om haar verblijf in België te regulariseren. Mevr. [S.] deed dit meer bepaald door middel van een aanvraag tot gezinshereniging met dhr. [H.M.] [...] van Marokkaanse nationaliteit die recht op verblijf heeft in België (d.d. 28.10.2021). Betrokkene zou tevens sinds 03.04.2021 wettelijk samenwonend zijn met dhr. [H.]. Daarenboven heeft dhr. [H.] haar dochter [H.L.] [...] van Marokkaanse national[it]eit erkend als zijn kind op 08.09.2020, ondanks het feit dat hij niet de biologische vader is.

Haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van de artikelen 10 en 12bis §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 werd evenwel onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdeli[n]genzaken (hierna: DVZ) op 25.02.2022. Betrokkene zou immers een huurovereenkomst zonder registratiebewijs hebben voorgelegd op naam van dhr. [H.]. Dit terwijl artikel 10 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat betrokkene het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben

om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats. Aangezien de voorwaarden van een aanvraag tot gezinshereniging cumulatief van aard zijn, heeft DVZ haar aanvraag tot verblijf aldus geweigerd. Naast de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag tot verblijf (bijlage 15quater) werd overigens ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld door DVZ (d.d. 25.02.2022), dat aan haar betekend werd op 28.02.2022. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Ze heeft immers niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft aldus niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

In dit opzicht is het van belang om erop te wijzen dat mevr. [S.] momenteel niet meer in een relatie is met dhr. [H.]. Zij verklaart in haar hoorrecht van 17.11.2022 dat dhr. [H.] momenteel in de gevangenis zit vanwege partnergeweld. Wanneer wij het administratief dossier van dhr. [H.] bekijken, blijkt daaruit dat hij op 04.10.2022 gearresteerd werd en de dag nadien werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen vanwege het toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg. Dhr. [H.] zou vrijgelaten zijn onder voorwaarden op 18.11.2022.

Een terugkeer van betrokkene en haar dochter terwijl haar ex-partner en vader van [L.] in de gevangenis zat, vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene en haar kind leven nu ook gescheiden van dhr. [H.] doordat hij in de gevangenis verbleef en wonen tot op heden niet meer samen met hem. Indien betrokkene hierna toch zou verklaren dat haar kind door een repatriëring worden gescheiden van haar vader, kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 150 906, arrest nr. 126 511, 01.07.2014, pagina 7): "De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onurf het Verenigd Koninkrijk)".

De loutere omstandigheid dat mevr. [S.] en haar dochter [H.] in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Er dient tevens te worden opgemerkt dat haar dochter deel uitmaakt van haar bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Zij dienen allen België te verlaten en zullen aldus niet gescheiden worden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan in dit opzicht niet aannemelijk worden gemaakt.

Het feit dat het kind van betrokkene sinds haar geboorte in België woont, open niet zonder meer het recht op verblijf. Mevr. [S.] toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van mevr. [S.] dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van haar moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer haar moeder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jong kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden.

De zeer jonge leeftijd van [L.], namelijk 2 jaar, maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van mevr. [S.] in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band heeft met Marokko, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel haar dochter niet in Marokko geboren is, heeft ze wel via haar moeder een band met Marokko. Mevr. [S.] is immers in Marokko geboren en heeft ook de Marokkaanse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal van haar land van herkomst en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was.

Mevr. [S.] verklaart in haar hoorrecht van 17.11.2022 verder dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij niemand meer heeft in Marokko. Ze zou tevens naar België gekomen zijn om hier een leven op te bouwen. Indien mevr. [S.] zonder man zou terugkeren naar Marokko, dan zou zij volgens haar verklaring niet meer aanvaard worden door haar familie. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Daarnaast verklaart betrokkene dat zij problemen heeft met haar ogen ten gevolge van de slagen die dhr. [H.] haar heeft toegekend. Mevr. [S.] zou voorts getraumatiseerd zijn door de feiten die zich hebben voorgedaan en ze neemt medicatie om te kunnen slapen. Zij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert, gespreid over vier middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 39/79, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24(2) iuncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de hoorplicht, van "het algemeen rechtsbeginsel van de fair balance", van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs-handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan

de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van haar een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Mevrouw is het slachtoffer geworden van intrafamiliaal geweld en van mensenhandel.

Zij heeft hiervan meerdere pv's bijgebracht, alsook medische attesten.

Als slachtoffer heeft zij hulp gezocht bij de Belgische overheid, Fedasil verleende haar recht op materiële opvang. Het Ocmw deed hiervoor een aanvraag.

Vanuit het centrum werd een aanvraag 9bis voorbereid en ingediend. Dezelfde dag echter kre[e]g[...] verzoekster de bestreden beslissing overhandigd.

Het getuigt van weinig begrip en diligentie om een slachtoffer met een minderjarig kind vast te houden m.o.o. verwijdering i.p.v. voort te helpen en daarenboven een inreisverbod op te leggen.

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen cf. art. 3 EVRM. De handelswijze van verwerende partij is een onmenselijke behandeling van verzoeksters.

Mevrouw heeft klacht neergelegd wegens mensenhandel omdat zij economisch werd uitgebuit. Mocht de procureur deze tenlastelegging uiteindelijk weerhouden hebben verzoeksters recht op een speciaal beschermings[s]tatuut als slachtoffers mensenhandel. (Verblijfswet van 15 december 1980 artikels 61/2 tot 61/5)

Zij heeft verder een aanvraag cf. art. 9bis ingediend wegens buitengewone omstandigheden.

Huidige beslissing is dan ook onzorgvuldig gemotiveerd aangezien over deze 2 procedures met geen woord werd gerept.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoeksters opgegeven en het belang van de immigratiecontrole. Er is geen sprake van een schending van de openbare orde, noch van een misbruik van verblijfsprocedures. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

6.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie werd het illegaal verblijf van verzoeksters opgegeven en het belang van de immigratiecontrole. Er is geen sprake van een schending van de openbare orde, noch van en misbruik van verblijfsprocedures. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigt.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeksters hebben hier immers hun privé- en gezinsleven. Zij verblijven al 3 jaar in België, waardoor hun hele leven zich hier situeert en zij geen banden meer onderhouden met het land van oorsprong.

7.

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 2 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 2 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeksters.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

[...]

1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- gezinsleven en zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeksters uit te wijzen. Dit vormt een inmenging in hun privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeksters gezien het ertoe zou leiden dat het kind gescheiden zou leven van zijn vader (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoeksters niet op afdoende wijze onderzocht.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar de eerdere aanvraag tot gezinshereniging in hoofde van verzoeksters. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.

Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoeksters.

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeksters.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeksters terwijl de verwerende partij hier ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM toe gehouden is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd. Indien verzoeksters afdoende zou zijn gehoord, zou DVZ op de hoogte geweest van zijn van de lopende procedure van humani[ta]ire regularisatie en de k[la]chten wegens mensenhandel en mogelijks een andere wending had genomen. Aldus menen verzoeksters dat ook het hoorrecht werd geschonden.

Het staat niet ter discussie dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekende partijen. Het ki[nd] werd hier geboren en heeft geen banden met Marokko. De vader van het kind woont in België.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet betwisten dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het kan prima facie niet betwist worden dat het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

De Raad dient vast te stellen dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het

nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelijke ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu dient de Raad vast te stellen dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De vraag dringt zich op of het vermeende gehoor wel is verlopen volgens de regels van de kunst.

Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) moeten worden gedekt. Dat de verzoekende partij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen, blijkt niet.

Welnu, zoals reeds eerder gesteld blijkt uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie dat uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voortvloeit om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (HvJ 11 december 2014, c-249/13, Boudjlida, nr. 51).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is bewezen.

3.

Verweerster is op de hoogte van de familiale situatie van verzoeksters.

Verwerende partij heeft een zeer povere poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeksters.

In het kader van [...] artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder[zoek] te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster woont samen met haar minderjarig kind. Zij ontving steun van het OCMW.

De vader van de minderjarige woont niet meer samen met verzoekster, doch tot de feiten waarvoor hij werd opgesloten in de gevangenis woonde hij samen met zijn dochtertje.

[...]

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en/of privéleven wordt aangevoerd, dient de [...] Raad in de eerste plaats na te kijken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

De gemachtigde heeft geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoeksters. Verzoeksters wonen sedert drie jaar in België, al haar sociale belangen zijn in België gesitueerd en zij heeft geen enkele band meer met Marokko. Verzoeksters haar integratie heeft een zekere duurzame sociale binding teweeggebracht die zij tijdens haar verblijf alhier heeft ontwikkeld en dat er sprake is van een sociale verankering waarmee de gemachtigde allerm minst rekening heeft gehouden. Het kind is bovendien hier geboren en werd erkend door een man met verblijfsrecht alhier.

De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts ingaat op artikel 8 van het EVRM in het licht van een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij met haar ex-partner, maar dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot een eventueel privéleven van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij reeds drie jaar in België woont.

De Raad dient vast te stellen dat in het administratief dossier elementen voorhanden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een privéleven in België.

Verzoeker wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische

belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Ondanks het feit dat vóór het nemen van de bestreden beslissing in het administratief dossier reeds concrete aanwijzingen aanwezig waren voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België, heeft de gemachtigde in het geheel nagelaten zelfs maar een onderzoek te voeren naar het bestaan van zulk privéleven (alleszins blijkt dit niet), zodat bijgevolg ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in enige mate rekening heeft gehouden met dit privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoeker benadrukt dat het aan de Raad als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten enige overweging met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij te maken, terwijl er wel degelijk concrete aanwijzingen voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in het administratief dossier aanwezig waren voert verzoeksters terecht aan dat de gemachtigde geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar sociaal leven en dat hij geen toetsing van artikel 8 van het EVRM heeft gedaan.

In deze mate wordt een schending van de onderzoeksplicht in het licht van voormeld artikel 8 dan ook *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Er blijkt immers niet dat in enige mate rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, zodat de betrokken overweging nooit als een belangenafweging in concreto kan worden beschouwd en dus niet kan volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. [...]

[...]

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Verzoekster is, zoals boven vermeld, de moeder van een minderjarig kind.

De vader van de minderjarige woont eveneens in Antwerpen en woonde samen met zijn dochtertje.

Hij is allesbehalve gediend met een repatriëring van zijn dochtertje samen met verzoekster naar Marokko.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft getracht om het zeer summier te motiveren maar dit was zeker niet in het kader van artikel 8 EVRM.

De minderjarige is net 2 jaar oud en heeft zijn moeder en vader heel hard nodig. Een scheiding van de vader met de minderjarige zal allesbehalve gemakkelijk zijn voor de minderjarige.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor

maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].”.

De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de ‘fair balance’-toets niet gebeurd.”

2.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster terecht aanvoert dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoekster een inreisverbod op te leggen op basis van de vaststelling dat ten aanzien van haar een verwijderingsmaatregel werd genomen waarbij haar geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en omdat zij geen gevolg gaf aan een vroegere verwijderingsmaatregel. Verweerder heeft verder toegelicht waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Hij heeft hierbij uiteengezet welke gegevens hij in aanmerking nam en gewezen op het belang dat hij hecht aan het laten respecteren van de verblijfsreglementering. Verweerder heeft ook toegelicht waarom hij de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de belangen van verzoeksters minderjarige dochter niet zag als een beletsel om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Het gegeven dat overwegingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen ook kunnen worden teruggevonden in de op 22 november 2022 ten aanzien van verzoekster genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten laat hier niet anders over denken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien de betrokken vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het staat niet ter discussie dat op 22 november 2022 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat haar daarbij geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Het is ook niet betwist dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het haar eerder reeds ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2022. Aan de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te kunnen nemen is derhalve voldaan. Verzoekster houdt, gezien het voorgaande, onterecht voor dat de reden die verweerder ertoe bracht een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen gebrekkig is. In zoverre verzoekster lijkt te willen aangeven dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod slechts kan worden genomen bij een

schending van de openbare orde of bij een misbruik van verblijfsprocedures kan het volstaan op te merken dat haar betoog juridische grondslag mist.

De Raad dient ook aan te geven dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is louter beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoeksters situatie kenmerken. Verweerder heeft geduid dat verzoekster bij haar aankomst in het Rijk niet in het bezit was van een geldig visum en dat zij later nooit tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten. Hij heeft hierbij benadrukt dat een door verzoekster ingediende aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen. Verweerder heeft daarnaast gemotiveerd dat verzoekster er voor opteerde om, ook nadat haar het bevel werd gegeven om het land te verlaten, verder illegaal in het Rijk te verblijven. Hij heeft uiteengezet dat in deze omstandigheden, gelet op het belang dat dient te worden gegeven aan de immigratiecontrole, een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar proportioneel is. Verweerder heeft uiteengezet dat hij ook rekening hield met het feit dat de man in functie van wie verzoekster een aanvraag gezinshereniging indiende in de gevangenis werd opgesloten wegens partnergeweld en dat zij en haar kind niet meer met deze man samenleven. Hij heeft tevens uitvoerig de redenen uiteengezet die hem ertoe brachten te besluiten dat een privé- en gezinsleven buiten België voor verzoekster en haar kind mogelijk zijn en hij heeft aangegeven dat hij verzoeksters verklaring in aanmerking nam dat zij niet zal worden aanvaard door haar familie indien zij zonder een man naar Marokko terugkeert en dat zij gezondheidsproblemen heeft. Hij heeft hierbij nader toegelicht waarom hij uit verzoeksters verklaringen geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en dus ook geen beletsel om in Marokko te verblijven kan deduceren.

Waar verzoekster stelt dat verweerder onzorgvuldig optrad door haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet bij zijn besluitvorming te betrekken, moet worden gesteld dat verweerder geen kennis had van deze aanvraag op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Deze aanvraag werd immers pas aangetekend verzonden door verzoeksters raadsman op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen. Verweerder kan uiteraard geen verblijfsaanvragen waarvan hij geen kennis heeft bij zijn besluitvorming betrekken. Daarnaast moet worden gesteld dat deze aanvraag geen afbraak doet aan de vaststelling dat verzoekster onwettig in het Rijk verblijft en dat niet blijkt deze aanvraag dienstige gegevens bevat die verweerder nog niet bekend waren en die hij onterecht over het hoofd heeft gezien.

Verzoekster wijst ook op het feit dat zij een klacht heeft ingediend omdat zij economisch werd uitgebuit en stelt dat zij een speciaal beschermingsstatuut zou kunnen genieten als slachtoffer van mensenhandel. Uit geen enkel stuk kan echter worden afgeleid dat verzoekster effectief economisch werd uitgebuit of dat zij een slachtoffer is van mensenhandel en dat de in artikel 61/2 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure zou zijn opgestart. Zij maakt met haar beweringen dan ook niet aannemelijk dat verweerder enig nuttig stuk dat de besluitvorming kon beïnvloeden over het hoofd heeft gezien.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op een privé- en gezinsleven moet allereerst worden benadrukt dat verzoekster nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat de bestreden beslissing geen einde maakt aan enig bestaand verblijfsrecht. De bestreden beslissing kan dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen.

Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J.

VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was – zoals in casu – er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer een beslissing wordt genomen die tot gevolg heeft dat de betrokken vreemdeling niet in het land mag verblijven (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland).

Verzoekster wijst erop dat M.H., de vader van haar dochter, L., in België woont en voert aan dat L. ingevolge de bestreden beslissing gescheiden zal leven van haar vader. Zij houdt voor dat dit kind haar vader nochtans hard nodig heeft. Met dit betoog toont verzoekster evenwel niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door bij de belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM een groot gewicht toe te kennen aan de door haar afgelegde verklaringen over het door M.H. gepleegde partnergeweld, aan het feit dat deze man dientengevolge in de gevangenis heeft verbleven, dat zij en M.H. geen relatie meer hebben en dat zij en haar dochter thans ook gescheiden leven van de vader van dit kind. Verweerder heeft er ook op goede gronden op gewezen dat de scheiding van een ouder die niet samenwoont met een minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de scheiding van een ouder die wel als gezin samenwoont met de minderjarige kinderen. Verzoeksters betoog dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat haar dochter haar vader hard nodig heeft is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de inhoud van het door haar neergelegde proces-verbaal waaruit blijkt dat zij verklaarde dat haar minderjarige dochter L. “*steeds getuige*” was van het geweld dat M.H. tegen haar gebruikte, dat L. vaak angstaanvallen heeft en door dit alles zeer slecht slaapt, en dat M.H. ook reeds eenmaal geweld gebruikte tegen L., waardoor dit kind veel pijn had.

In die omstandigheden kan de Raad niet vaststellen dat de door verweerder gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, of dat er in België een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met M.H. zou bestaan dat het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat.

De Raad merkt ten overvloede op dat ook niet blijkt dat verzoekster en haar kind enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat een gezinsleven in Marokko niet mogelijk zou zijn. Het feit dat de Marokkaanse vader van dit kind actueel in België verblijft doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder onvoldoende aandacht heeft besteed aan het hoger belang van haar kind. Verweerder heeft immers opgemerkt dat dit kind door de bestreden beslissing niet gescheiden dient te leven van de moeder. Hij heeft ook overwogen dat L. zich, gelet op haar jonge leeftijd, nog gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Deze argumentatie is in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM, 21 oktober 2020, Veljkovic-Jukic/Zwitserland, §§ 52 en 55). Verweerder heeft tevens gemotiveerd dat geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat verzoeksters kind in het herkomstland niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van haar moeder zal kunnen opgroeien, zodat niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Verder heeft verweerder toegelicht dat hoewel verzoeksters dochter niet in Marokko is geboren, zij via haar moeder wel een band heeft met dat land en ervan kan worden uitgegaan dat verzoekster haar kind tot op zekere hoogte de taal en de cultuur van haar herkomstland heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België gehad heeft en dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van haar kind in België slechts voorlopig was. Verzoekster toont met haar voornamelijk theoretische betoog niet aan dat deze redengeving onvoldoende of gebrekkig is.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder naliel rekening te houden met het feit dat artikel 8 van het EVRM ook voorziet in een bescherming van het privéleven. Verweerder heeft namelijk duidelijk vermeld dat hij van oordeel was dat de loutere omstandigheid dat verzoekster en haar dochter reeds enige tijd in België verblijven en een privéleven hebben opgebouwd, op zich geen hinderpaal vormt om dit privéleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Hij heeft ook aangegeven dat verzoekster in Marokko werd geboren en dat hij in aanmerking nam dat zij de taal en cultuur van dat land kent. Hij heeft ook vastgesteld dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk heeft gehad en dus wist dat haar verblijf in België slechts tijdelijk was. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing enig beschermenswaardig aspect van verzoeksters privéleven over het hoofd heeft gezien. Haar bewering dat “*in het administratief*

dossier elementen voorhanden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een privéleven in België” laat de Raad, gezien de vaagheid van deze bewering, niet toe tot een andere conclusie te komen. Waar verzoekster nog verwijst naar haar *“sociaal leven”* kan enkel worden gesteld dat niet blijkt dat zij enig *“sociaal leven”* in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Het enkele feit dat verzoekster bepaalde contacten zou hebben opgebouwd tijdens haar onwettig verblijf in het Rijk impliceert niet dat deze onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling vallen. Er blijkt ook niet dat verzoekster deze contacten niet zou kunnen onderhouden vanuit haar land van herkomst. Daarenboven moet worden vastgesteld dat in de aan de Raad voorgelegde stukken wordt aangegeven dat verzoekster geen van de landstalen machtig is en steeds een beroep dient te doen op een tolk, zodat zelfs niet blijkt dat zij tijdens haar onwettig verblijf in het Rijk, gezien haar voorgehouden integratie, duurzame sociale banden kon opbouwen. Het gegeven dat verzoekster reeds een aantal jaren niet meer in Marokko woont laat ook niet toe te oordelen dat zij geen enkele band meer heeft met dit land, waarvan zij de nationaliteit heeft, waar zij werd geboren, waar zij opgroeide en waar verwanten wonen.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – waarvan de inhoud vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM – iuncto artikel 51 van voormeld handvest wordt niet aangetoond. Evenmin kan worden besloten dat geen deugdelijke belangenafweging – door verzoekster *“fair balance”* genoemd – werd doorgevoerd

2.2.4. Gelet op wat voorafgaat, staat tevens afdoende vast dat verweerder het hoger belang van het kind op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 iuncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten of van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient de Raad te benadrukken dat aan de doelstelling van de hoorplicht is voldaan indien een bestuurde in de mogelijkheid werd gesteld om de gegevens mee te delen die hij zelf nuttig achtte om de overheid toe te laten om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. In voorliggende zaak had verzoekster deze mogelijkheid, daar zij door verweerder werd gehoord op 17 november 2022. Uit het verslag van dat gehoor, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster werd bijgestaan door een tolk, dat zij aangaf de tolk goed te begrijpen en dat haar werd meegedeeld dat verweerder overwoog om een verwijderingsmaatregel en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen. Voorts blijkt dat haar de kans werd geboden om, onder meer, toelichting te verstrekken over de duur en de redenen van haar verblijf in het Rijk, over haar familie- en gezinsleven en omtrent de redenen die haar zouden kunnen verhinderen naar haar herkomstland terug te keren en er te verblijven. Verzoekster kan derhalve niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om inlichtingen of stukken die zij nuttig achtte aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat tevens toe vast te stellen dat verweerder de elementen die verzoekster hem ter kennis bracht in aanmerking heeft genomen en dat hij heeft uiteengezet waarom deze hem er niet van hebben weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Hij heeft hierbij duidelijk overwogen dat bepaalde verklaringen niet worden ondersteund door de nodige bewijsstukken en om die reden niet kunnen worden aanvaard en dat andere verklaringen, die wel gestaafd zijn, geen belemmering vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Er kan, op grond van verzoeksters beschouwingen, niet worden vastgesteld dat het gehoor niet correct zou zijn verlopen en dat haar de mogelijkheid zou zijn ontnegd om nuttig op te komen voor haar belangen. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat zij niet zou hebben kunnen meedelen tijdens het gehoor op 17 november 2022 en dat verweerder ervan had kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen of om te opteren voor een inreisverbod met een andere geldigheidsduur.

Een schending van de hoorplicht blijkt niet.

2.2.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient te blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van

bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Met haar uiterst summiere uiteenzetting, die zich beperkt tot de bewering dat *“de handelswijze van verwerende partij [...] een onmenselijke behandeling van verzoekster [is]”*, maakt verzoekster geen dergelijk risico aannemelijk. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is, zodat de in dit artikel opgenomen verplichting niet van toepassing is. Er kan derhalve niet worden besloten dat deze bepaling werd geschonden.

2.2.8. Verzoekster laat voorts na om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, toe te lichten waarom zij van oordeel is dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden, zodat deze onderdelen van de aangevoerde middelen, bij gebrek aan de vereiste uiteenzetting, onontvankelijk zijn.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK